

UUT'T OLDE VODDEN

De Voddense vrouwluu drôegen vrôgger zowat ollemôle een mutse. Der waarn knipmutse en plooiutse. En door moj neet zo lich ôver denken. Dat was bepôold neet iets wooy van kônt zeggn: now jò, een mutse is een mutse. Nee dat was gin kleinugheidjen. Zon mutse opzetten alleene al was een heel werk. tHoor mos ter presies goed onder zitten, anders passen e neet.

De plooiutse dén was een stuk langer as de knipmutse. Door zat in de nekke een breeije geplooiide start an. En ôver zon witte plooiutse kwam dan nog weer een stieve zwatte mutse met reuskes tran. Dat neumden ze een hôêd. Onder de kinne wodden dee mutsen met mooie strikskus vaste e-maakt. En wat een wark was tum dee mutse netjes te holn! Toe ik nog zon bungel van een jonge wazze bunk vake veur mien moder met dee mutsen noar Sientje Niejehuis de mutsenmaakster ewes as ter wat an mekeern en as ze weer mooi mossen wêen. Dat kossen soms wel zeuven tut elf stuuver. Dus tat leep ter nog al in ok. Moor vrouwluu mot altied netjes veur den dag kommen is tneet? En sondags in de karke kôj oew dan ok weer goed lôten zeen. In dee Voddense karke bunk ok vake ewes. Bij winterdag hadden zowat alle wiêve in dee dage in de karke een stôve, met in de vuurpot een gleuëntige halve sloffe (briket). Dee stôven koj soms wel

roeken; moor as tkolt is kuj altied nog better erges wêen woor t een betjen stinkt as woor ut roewgiezelt. Want warm wodden ze wel met al dee boijen rökke um dee stôve hen. tWodden eur vake wel te heite, en dan kôj ze soms met dee stôven ôver de vloer heurn schoeven.

Alléme as ter us een keer den Hengelsen doomniej was, dan leeten ze dat wel! Uant dén was neet mis!

Dên kon soms zó helle en vedoemenisse oproepen daj zowat zatten te beven in de banke. Dan wast zo stille as een moes. Dan dôrfdn gin mense ok moor effen een oge digte te doon, want tân reepe dat gewoon van de prêekstoel af. Een keer toe de prêeke noar tende leep, ging de orgelman vaste zachjes achter zien orgel zitn um drek nô t amen te können spôllen.

UU Nissen scheien de doomniej uut met te prêeke en bâsten: „Wil de organist mij niet den rug toe keren!” En toe ginge weer wieter met te prêeke. Nee met dén Hengelsen hadden ze neet volle op. Want ai nog neet effen een oge digte kônt doon in oew eigen karke, das tog wat te slim. En iej wodden ummers tog drek weer goed wakker as ze ginge zingen, en meister Kervel de veurzanger een gezang inzetten. Dat was een beste veurzanger. Hee leep altied een halve telle veur de andren uut. Onder tzingen was trok klekte.

Ik môgge nooit een halve cent in de buul doon. tMos altied een hele cent wêen. Ut was bij ons neet zo ai wel us heurt veteln, dat een rieke stinkert een breesken in dee buul dee; neet op e vouwen, moor utte-strekken, en dat breesken dan eers effen bôven de buul heeld en ut ter dan langzaam in leet zakken: Nee, zo waarn zin vodden heet!

Um nog effen op dee mutse trugge te kônnen, door is een soort revlusie van e-kommen. Das begonnen toe de moblesasie van 1914 al een tiedjen an de gange was. Zo moor inens heurden iejhet niejs: Jenneken van de strokappe hef te mutse afezet. En kot erop: Meintjen de jonge vrouw en Hannemeuje de olde vrouwe hept allebeije de mutse af ezet en dat ging zo wieter. tDuurden netuurluk wel effen moor in tameluk kotte tied waarn toe de meeste mutse veurgoed in de deuze edoan. Dat was veur dee tied wel iets heel buzunders. Zoj dat noew gin emansepasie motten neumen?

Tegeswoordug heur iej van dollé Mienaas, rooije wieve en van zukke naame, moor dee vin ik toch ollemôle moor lulluge schreewers ai ze vegliekt met de Voddense wieve van zestug joor eleen. Dee Voddense vrouwleu dee hept ut in dee vrôggere tied better an epakt. De hept eur eigen, én de wereld (toe al!) een anzichte e-geven. Deor kump nog meer.

Ome Jehan